

Кавалер

Павло Глазовий

Не ходіть самі, дівчата,
Темними ночами,
Щоб така ж лиха пригода
Не сталася й з вами.
Дівка красна-розпрекрасна
В клубі загулялась
І додому серед ночі
Цвинтарем верталась.
В найтемнішій закапелку,
У кінці алеї,
Хлопець темний, здоровенний
Підійшов до неї.
Мовчки взяв її за руку,
Показав доріжку:
— Тут канава, перестрибуй!
Ось сюди став ніжку.
Вивів дівку за ворота.
— Ну, бувай щаслива!
А мені назад вертатись
Треба, чорнобрива.
Дівка стала та й питає,
Дзвонячи зубами:
— І не страшно вам гуляти
Тут, поміж гробами?
Чоловік той незнайомий
Чесно їй признався:
— Зараз ні, а як живий був,
То таки боявся.